

Camí de llum per a un personatge immortal

Clàudia Cedó plasma a "Una gossa en un descampat" l'experiència autobiogràfica de la mort del seu nadó als cinc mesos d'embaràs, en un espectacle que "xucla el públic a través de l'emoció"

Una escena d'«Una gossa en un descampat», de Clàudia Cedó | Kiku Piñol

Una amiga d'una amiga, la meva tieta favorita, un tabú social. Qui en parla, en aquest primer món nostre de gestacions totalment controlades, de la mort perinatal? Qui admet que els avortaments espontanis són més habituals del que podem imaginar? Converses en la intimitat, silencis comprensius de coneguts, incomoditat per als saludats. Una excepció entre els personatges públics, la pintora i il·lustradora Paula Bonet (<https://www.naciodigital.cat/noticia/120626/paula/bonet/no/estic/disposada/amb/he/viscut/continui/mutilant-me>), la primera que vaig sentir expressar-se a xarxes i reclamar normalitat. I ara Clàudia Cedó amb *Una gossa en un descampat* (<http://lameva.barcelona.cat/grec/ca/espectacle/una-gossa-en-un-descampat>).

La dramaturga plasma l'experiència autobiogràfica de la mort del seu nadó als cinc mesos d'embaràs i li atorga la immortalitat del personatge de ficció en un espectacle que xucla el públic a través de l'emoció. Plor i riure col·lectiu per celebrar vida, mort i camí del dol. Proposta valenta que comparteix socialment els sentiments, denuncia manca d'informació sobre la qüestió i reconeix la feina dels professionals de la sanitat.

Passos que segueixen als de Gemma Brió, qui va encetar un camí desconegut en la dramaturgia catalana amb l'inoblidable *Llibert*. Diferència, perquè Cedó vol combinar el

procés de la parella protagonista que arriba a l'hospital per un mal de panxa fins a les conseqüències devastadores de la pèrdua, amb una història de teatre dins el teatre que no alça el vol en cap moment ja que es nota massa el recurs de donar aire a l'espectador.

Qui realment enlaira l'espectacle i n'aconsegueix la màxima potència és un Sergi Belbel revitalitzat que signa una direcció amb públic a quatre bandes i dinamisme constant. Belbel ha triat la complexitat, en part provocada per l'encertada decisió que va prendre en desdoblar el personatge de Júlia amb dues actrius, una de les quals és la seva veu interior. Per si no n'hi hagués prou, s'alternen cada dia. Increïble Vicky Luengo patint física i psicològicament tot el procés, mentre Maria Rodríguez esperonava per bé i per mal la seva consciència. Magnífic treball de totes dues, inseparables, indissolubles, tens i fluid, tan difícil i orgànic alhora. El duet brilla perquè està ben agomolat per la resta, on destaca la contundència camaleònica d'Anna Barrachina intercanviant personatges i l'aiguabarreig de tendresa i fortalesa de Pep Ambròs com a parella de Júlia i pare de la criatura.

Finalment, cal posar de relleu l'escenografia realista de Max Glaenzel, molt encertada perquè calcula perfectament com disposar els objectes del descampat pensat per l'autora; unes deixalles que, només amb la sensacional il·luminació de Kiko Planas, prenen tot el sentit fins culminar en un final de to vitalista.

Títol: *Una gossa en un descampat*

Autora: Clàudia Cedó

Director: Sergi Belbel

Intèrprets: Pep Ambròs, Anna Barrachina, Queralta Casasayas, Vicky Luengo, Xavier Ricart, Maria Rodríguez

Festival Grec 2018.

Sala Beckett fins el 29 de juliol